

Книга Даниїла - Номер сто двадцять

Розкриття пророчих знамень: розуміння сповнення біблійних пророцтв

Jeff Pippenger
2024-03-06

Сповнення знамен, представлених сонцем, місяцем і зорями, було всебічно висвітлене істориками, піонерами адвентизму та в працях сестри Вайт. Деякі з ознак, про які говорив Ісус, не такі відомі, як інші. Мало хто визнає, що «скорбота народів» на «землі» мала конкретне сповнення. Вони не розуміють, що символізує потрясіння «сил небесних» на противагу потрясінню сил земних. І лише небагато лаодикійських адвентистів розуміють, що «пришестя» «Сина Людського, що гряде на хмарі», сповнилося в міллеритській історії.

Точний день і година пришестя Христа не відкриті. Спаситель сказав своїм учням, що він сам не міг об'явити годину свого другого пришестя. Але він згадав певні події, за якими вони могли б пізнати, коли його пришестя наблизиться. «Будуть знамення, — сказав він, — у сонці, і в місяці, і в зорях». «Сонце померкне, і місяць не дасть свого світла, і зорі небесні спадуть». На землі, сказав він, буде «скорбота народів із замішанням; море й хвилі шумітимуть; людські серця зомліватимуть від страху й очікування того, що приходить на землю».

І побачать Сина людського, який приходить на небесних хмарах із силою та великою славою. І він пошле своїх ангелів із гучним голосом сурми, і вони зберуть його вибраних з чотирьох вітрів, від одного краю неба до іншого.

Знаки на сонці, місяці й зорях сповнилися. Відтоді землетруси, бурі, припливні хвилі, епідемії та голод почастішали. Найжахливіші руйнування — від вогню й води — швидко змінюють одне одного. Страшні лиха, що відбуваються з тижня в тиждень, промовляють до нас суворим застережливим тоном, заявляючи, що кінець близько, що незабаром неминуче станеться щось велике й вирішальне.

Час випробування вже недовго триватиме. Тепер Бог забирає Свою стримувальну руку з землі. Довго Він промовляв до чоловіків і жінок через посередництво Свого Святого Духа; але вони не зважили на поклик. Тепер Він говорить до Свого народу і до світу через Свої суди. Час цих судів є часом милості для тих, хто ще не мав нагоди пізнати, що є істина. Лагідно Господь споглядатиме на них. Його милосердне серце зворушене; Його рука все ще простягнута, щоб спасати. До безпечної овчарні буде прийнято багато людей — ті, хто в ці останні дні вперше почують істину. *Review and Herald*, 22 листопада 1906 р.

Історія міллеритів в останні дні повторюється до найменших подробиць. "Ознаки", що ознаменували прихід і історію першого ангела, слугують прообразом "ознак", що позначають прихід і історію третього ангела. Усі священні реформаторські рухи йдуть паралельно рухові третього ангела в останні дні.

"Боже діло на землі від віку до віку виявляє різочу подібність у кожній великій реформації чи релігійному русі. Принципи Божого повождення з людми завжди ті самі. Важливі рухи сучасності мають свої паралелі в минулому, а досвід церкви минулих віків містить уроки великої цінності для нашого часу." Велика боротьба, 343.

Історія, представлена могутнім ангелом вісімнадцятого розділу Об'явлення, є історією третього ангела, а історія, представлена третім ангелом, іде паралельно з історією першого й другого ангелів у мілеритській історії.

Бог надав вістям 14 розділу Об'явлення їхнє місце в послідовності пророцтв, і їхня праця не повинна припинятися до завершення історії цієї землі. Вістки першого й другого ангелів і досі є істиною для цього часу та мають іти паралельно з тією, що слідує. Третій ангел проголошує своє застереження гучним голосом. «Після цього, — сказав Іван, — я побачив іншого ангела, що сходив з неба, маючи велику владу, і земля була освітлена його славою». У цьому осяянні поєднано світло всіх трьох вісток. Матеріали 1888 року, 803, 804.

Служіння першого й другого ангелів, яке має відповідник у служінні третього ангела, також проілюстроване в притчі про десять дів.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Історія, зображена в десятому розділі Книги Об'явлення, подана як сім громів, і ці сім громів символізують події, що відбулися під час історії міллеритів, тобто в період першої та другої ангельської вістки. Сім громів також означають "майбутні події", що відбуваються в останні дні, і вони здійснюються в тому самому "порядку", як і в історії міллеритів.

Особливе світло, дане Іванові, яке було виражене через сім громів, було описом подій, що мали відбутися під першими двома ангельськими вістками. ...

Після того, як ці сім громів промовили своїми голосами, Іванові, як і Даниїлові, надходить веління щодо книжечки: «Запечатай те, що промовили сім громів». Йдеться про майбутні події, які будуть відкриті у своєму порядку. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, с. 971.

Усі реформаторські рухи паралельні між собою, і їх слід звести разом "рядок на рядок", щоб проілюструвати остаточний реформаторський рух ста сорока чотирьох тисяч. Притча про десять дів ілюструє внутрішній досвід Божого народу в міллеритському русі та в русі ста сорока чотирьох тисяч.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Діяльність і вістка як міллеритів, так і ста сорока чотирьох тисяч представлени трьома ангелами чотирнадцятого розділу Об'явлення.

Мені випали дорогоцінні нагоди здобути досвід. Я маю досвід у першій, другій і третій ангельській вістці. Ангели представлені як такі, що летять посеред неба, проголошуючи світові вістку попередження, яка має безпосереднє відношення до людей, що живуть в останні дні історії цієї землі. Ніхто не чує голосу цих ангелів, бо вони є символом, який представляє Божий народ, що діє в злагоді з небесним всесвітом. Чоловіки й жінки, просвітлені Духом Божим і освячені через істину, проголошують три вістки у визначеному порядку. Нариси життя, 429.

Пророчі події, подані в десятому розділі Одкровення, представлені сімома громами. Ці події позначають, де божественне поєднується з людським. «Знамення», на які вказав Христос у двадцять четвертому розділі Євангелія від Матвія, тринадцятому від Марка та двадцять першому від Луки, є тими «знаменнями», що започаткували міллеритський рух, і становлять паралельне свідчення руху ста сорока чотирьох тисяч. Сто сорок чотири тисячі не скуштують смерті, як це показано на прикладі Еноха та Іллі. 11 вересня 2001 року — це «знамення», яке Христос визначив як таке, що позначає прихід останнього покоління в історії землі, і воно описане в двадцять першому розділі Євангелія від Луки. Щоб бути серед тієї групи, представленої Енохом та Іллею, яку називають сто сорок чотири тисячі, необхідно розпізнати це «знамення» та все, що воно представляє.

Після того як Ісус провів Своїх учнів крізь історію «знамень», які поклали початок міллеритському рухові, потім Він повторив і розширив Своє історичне свідчення, включивши притчу, що відображала ту саму історію.

І він промовив до них притчу: Погляньте на смоковницю та на всі дерева. Коли вони вже розпускаються, ви бачите й самі знаєте, що літо вже близько. Так само і ви, коли побачите, що це стається, знайте, що Боже Царство близько. Істинно кажу вам: не перейде цей рід, аж поки все не збудеться. Небо й земля проминуть, але мої слова не проминуть. Луки 21:29–33.

Ісус розпочинає притчу, вказуючи на відмінність між «смоківницею» в однині та «усіма деревами». «Смоківниця» — це народ завіту, який в останні дні представлений лаодикійським адвентизмом, що називає себе залишком Божого народу. Інші «дерева» були язичниками.

"Зверни увагу на прокляття смоківниці, що представляє юдейський народ, покритої листям сповідання, але на якій не було знайдено плоду. Прокляття було виголошено на смоківницю, яка представляє морального, мислячого, живого суб'єкта, проклятого Богом, який жив, як і юдеї протягом сорока років після цієї події, однак був мертвим. Зверни увагу, інші дерева, що представляли язичників, не були вкриті. Вони були безлисті, не претендуючи на знання Бога. Їхній час плодоношення та облистіння ще не настав." Особливі свідчення для служителів і працівників, номер 7, 59–61.

Лаодикійський адвентизм в останні дні перебуває під прокляттям, бо, хоча він заявляє, що є останком Божого народу, його сповідання є безплідним. Ісус у цьому уривку робить дві взаємопов'язані, але різні тези. Він окреслює відмінність між тими, хто називає себе Божим народом, і язичниками, які не заявляють, що додержуються Божого закону, і не мають Духа пророцтва — ознак останку останніх днів, які лаодикійський адвентизм стверджує, що підтримує. Листя в останні дні представляє заявлене сповідання бути останком, про який Іван говорить у книзі Об'явлення.

"Світ язичників був представлений безлистими, безплідними смоківницями. Язичники, як і юдеї, були позбавлені благочестя, але вони не твердили, що перебувають у Божій ласці. Вони не хвалилися піднесеною духовністю. Вони були сліпі в усякому сенсі щодо Божих шляхів і діл; для них час смокв ще не настав. Вони й далі чекали дня, який принесе їм світло та надію." Знаки часу, 15 лютого 1899 року.

Розрізнення між смоківницею та іншими деревами Христос доповнив ще однією ознакою. Пора розпускання бруньок у смоківниці відрізнялася від пори розпускання бруньок у язичницьких дерев. В останні дні «церквам дано два окремі заклики», і перший голос ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення визначає час, коли мала настати пора розпускання бруньок для ста сорока чотирьох тисяч. «Другий голос» вісімнадцятого розділу Об'явлення вказує, коли мали розпуститися інші дерева.

За днів Христа юдеї були смоківницею, а язичники — іншими деревами. В історії міллеритів протестанти були смоківницею, а міллерити — іншими деревами. В останні дні лаодикійський адвентизм є безплідною смоківницею, яку усунено з Єрусалиму (виноградника), а сто сорок чотири тисячі — смоківниці, що приносять плід. Інші Божі діти, які ще перебувають у Вавилоні, представлені як язичники.

«Поганин», за визначенням, — це «чужинець». Поганські дерева перебувають у стані спокою (мертві), не утворюють бруньок і не приносять плоду саме тоді, коли смоківниця розпускає бруньки й оживає. Дерево в стані спокою — це сухе дерево, і коли поган покличуть вийти з Вавилону другим голосом вісімнадцятого розділу Об'явлення, тоді вони вирішать святити суботу сьомого дня та увійдуть у завіт із Господом.

А син чужинця, що приєднався до Господа, хай не говорить: «Господь зовсім відділив мене від Свого народу»; і хай не каже євнух: «Ось, я сухе дерево». Бо так говорить Господь до євнухів, які бережуть Мої суботи, і вибирають те, що Мені до вподоби, і тримаються Мого заповіту: їм Я дам у Моїм домі та в межах Моїх мурів місце й ім'я краще, ніж синів і дочок; дам їм вічне ім'я, що не буде витяте. А також синів чужинця, які приєднуються до Господа, щоб служити Йому і любити Ім'я Господа, щоб бути Його слугами, кожного, хто береже суботу, щоб не осквернити її, і тримається Мого заповіту, — їх Я приведу на Мою святу гору і звеселю їх у Моїм домі молитви; їхні цілопалення та їхні жертви будуть прийняті на Моєму жертovníку, бо Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів. Ісаїя 56:3-7.

Чужинець — це «язичник», і «другий голос» кличе їх вийти з Вавилону, і їх приведуть на Божу святу гору; тоді вона буде Його «святою» горою, бо пшеницю й кукулю вже буде відокремлено процесом випробування, представленим в історії «першого голосу». Коли вони прийдуть на гору Господню в останні дні, язичники вже не будуть чужинцями чи сухими деревами.

Потемніють сонце й місяць, і зорі сховають своє світло. І Господь зареве із Сіону, і подасть Свій голос із Єрусалиму; і затрясуться небеса й земля; але Господь буде надією Свого народу та силою синів Ізраїля. І пізнаєте, що Я Господь, Бог ваш, що перебуваю на Сіоні, горі Моїй святій; тоді Єрусалим буде святим, і чужинці вже більше не прохідимуть через нього. Йоїл 3:15-17.

Настання того періоду історії, коли «другий голос» кличе інше Боже стадо вийти з Вавилону, супроводжується «знаками», прообразами яких були знаки міллеритського руху. У Матвія 24, Марка 13 і Луки 21 викладено свідчення Христа, яке ми розглядаємо. У кожному з цих трьох свідчень одним із зазначених «знаків» є те, що небесні сили похитнуться, але у викладі Йоїла «знаків», які вказують, коли Єрусалим буде «святим», «похитнуться і небеса, і земля».

Йоель визначає досконале виконання пророкованих «знамень», які відбуваються, коли Єрусалим святий. Цей час настає, коли Господь зняв гріхи зі ста сорока чотирьох тисяч, а церква Лаодикії перейшла до руху Філадельфії. Саме тоді шостий рух (Філадельфія) стає восьмим рухом (Філадельфією) з числа семи церков. Тоді Церква Воююча стає Церквою Торжествуючою. Церква Воююча — це назва Божої церкви, яка складається з пшениці та кукулю. Церква Торжествуюча — це Божа свята гора, яка є «святою», і «чужинці більше не проходять через неї».

Поява піднесеного стяга, яким є Церква Торжествуюча, яка є «восьмою, що з семи», що настає, коли Єрусалим є «святим», супроводжується «знаменнями». Щоб Ісус надав Своему народові орієнтир для розпізнавання «знака» життя чи смерті, який вказує на запечатання ста сорока чотирьох тисяч, Він використав дерева та природний цикл життя дерева, щоб навчити цьому вкрай важливому уроку.

Христос наказав Своему народові пильнувати ознак Його пришествя і радіти, коли вони побачать ознаки їхнього грядущого Царя. «Коли почнуть збуватися ці речі, — сказав Він, — тоді зведіть очі й підніміть ваші голови, бо ваше викуплення наближається». Він звернув увагу Своїх послідовників на дерева, що навесні випускають бруньки, і сказав: «Коли вони тепер розпускаються, ви, бачачи це, самі знаєте, що вже близько літо. Так само й ви, коли побачите, що це відбувається, знайте, що Боже Царство близько». Луки 21:28, 30, 31. Велика боротьба, 308.

Коли на деревах навесні починають розпускатися бруньки, літо близько.

Жнива минули, літо скінчилося, а ми не спасені. Єремія 8:20.

Дерева, що розпускаються, свідчать, що настала весна, і ми тоді знаємо, що літо близько, і саме влітку збирають урожай.

Ворог, який посіяв їх, — диявол; жнива — це кінець світу; і женці — ангели. Матвія 13:39.

Жнива — наприкінці світу. Коли на деревах починають розпускатися бруньки, ви зобов'язані знати, що кінець світу неминуче близький.

Не слід тлумачити одне висловлювання Спасителя так, щоб воно знищувало інше. Хоча ніхто не знає ні дня, ні години Його пришествя, ми навчені і зобов'язані знати, коли воно близько. Нас також навчають, що знехтувати Його застереженням і відмовитися або занедбати знання про те, що Його пришествя близьке, буде для нас так само згубним, як було для тих, хто жив за днів Ноя, не знати, коли наближався потоп. Велика боротьба, 371.

Ми продовжимо наше вивчення двадцять першого розділу Луки у наступній статті.

"Я бачив, що сили землі нині захитуються і що події настають по порядку. Війна і чутки про війну, меч, голод і мор спершу похитнуть сили землі, потім голос Божий похитне сонце, місяць і зорі, а також цю землю. Я бачив, що потрясіння сил у Європі — це не, як дехто вчить, потрясіння сил небесних, але потрясіння розгніваних народів." Ранні твори, 41.